

آنچه تا به امروز در مورد اثرات منفی سالمندی، مورد توجه قرار گرفته، تمرکز بر موضوعاتی مثل تأمین اجتماعی و هزینه‌های بهداشت و درمان و اثر فزاینده کهن‌سالی بر افزایش هزینه‌های مربوط به آنهاست؛ اما آثار کهن‌سالی افزون‌تر از این دو مقوله است و تبعات آن می‌تواند در تمام جنبه‌های اقتصاد ملی یک کشور تأثیر بگذارد. مطالعات انجام‌شده نشانگر آن است که تأمین اجتماعی و بازنشستگی، بازار نیروی کار و دستمزدها، بازارهای مالی و سرمایه‌ای، سطح سرمایه‌های انسانی در جوامع، توازن بودجه و متغیرهای مالی عمومی، سطح مصرف و پس‌انداز ملی و دیگر متغیرهای اقتصادی با درجات متفاوتی، تحت تأثیر پیری قرار دارند؛ اما در این بین رشد اقتصادی با توجه به اهمیت و حساسیتی که دارد، از اهمیت بسیار بیشتری برخوردار است. بر این اساس می‌توان بیان داشت که در دهه‌های آتی، رشد درآمد سرانه به تدریج متأثر از افزایش سالمندی جمعیت در ایران خواهد بود. در صورتی که تمهیدات لازم برای مقابله با این رخداد در نظر گرفته نشود، توسعه اقتصادی به‌عنوان مهم‌ترین شاخص اقتصادی توسعه از طریق محدود شدن یکی از مهم‌ترین عوامل تولید که همان نیروی انسانی است، با محدودیت افزون‌تری روبرو خواهد شد. (ادیب‌نیا، ۱۳۹۰) در این زمینه بیان می‌کند که رفتار اقتصادی زمانی که پیری جمعیت در نتیجه تغییرات نرخ زاد و ولد به وجود آید، با بهره‌گیری از دوسناریوی مختلف قابل تفسیر است: کاهش مستمر نرخ زاد و ولد و سناریوی کم‌زایی در پی یک بیش‌زایی اولیه که نتایج شبیه‌سازی آن نشان داده کاهش نرخ باروری کل، میزان سرمایه و نرخ دستمزدها را در درازمدت افزایش و نرخ بهره را کاهش می‌دهد. (ادیب‌نیا، ۱۳۹۰)

(سینکوتا و سجادی‌پور، ۲۰۱۷) اعتقاد دارند که ایران با فشارهای زیادی از سوی نسل بالغی که وارد کهن‌سالی می‌شوند، روبرو خواهد شد. بزرگ‌ترین جمعیت کار برای ایران در سال ۲۰۱۸ (۱۳۹۴) خواهد بود؛ اما در ۴۰ سال بعد و بعدتر، قریب به اتفاق کارگران و کارمندان فعلی ایران بازنشسته می‌شوند. در حال حاضر سن بازنشستگی ۶۵ سال برای مردان و ۵۵ سال برای زنان است. انتظار می‌رود این موج بازنشستگان در اواخر دهه ۲۰۴۰ (۱۴۲۰) سیستم